

Ročník X červenec-srpen 2008 číslo

7

SETKÁVÁNÍ

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

úvodník

Milí čtenáři Setkávání,

dostáváte do rukou "prázdninové" číslo našeho časopisu. Jsou před námi měsíce, které pro školáky a studenty znamenají dlouho očekávanou dobu, kdy nemusí ráno vstávat do školy a mohou naplnit svůj čas podle svých možností a zálib, pro zaměstnané tato doba přináší výhled na kratší či delší dovolenou, pro ty nejstarší, kteří mají "dovolenou" stále, se toho sice moc nezmění, ale bude to doba teplých letních dnů, na něž se celou zimu těšili. Nevíme, co tato doba přinese, zda splní naše očekávání, co během těchto dnů prožijeme, ať už tam, kde to dobře známe, nebo na cestách do míst blízkých či vzdálených. Nezáleží tolik na tom, kde budeme; někomu mohou známá místa přinést hlubší zážitky než jinému návštěva exotických zemí. "Všude je zem Páně" – tato věta z Cirkusu Humberto je v této souvislosti výstižná.

Čekají nás mimo jiné dva státní svátky na začátku července, den slovanských věrozvěstů a výročí upálení Mistra Jana Husa, které letos připadnou na sobotu a neděli, takže to bude vlastně normální víkend, a o to méně si většina lidí vůbec vzpomene, jaký je význam těchto dnů. Kolik svátků, ať už státních nebo církevních, pro většinu lidí neznamena víc než volné dny – dotazy kladené rozhlasovými a televizními reportéry náhodným chodcům svědčí o tom, že řada lidí, zejména mladých, vůbec netuší, co se vlastně stalo předtím, než se narodili, a ani asi neví, proč by je to mělo zajímat. To by pro nás platit nemělo.

5. července si připomínáme příchod Cyrila a Metoděje, kteří byli roku 863 na Velkou Moravu vysláni byzantským císařem Michalem III. na žádost knížete Rastislava, který se chtěl šířením slovanské liturgie vymanit z vlivu Franské říše. Na základě řecké abecedy sestavil Cyril nejstarší slovanské písmo - hlaholici. Do staroslovenštiny přeložili základní církevní texty. Svě přesvědčení o právu na mateřský bohoslužebný jazyk formulovali v Proglasu, veršované předmluvě k evangeliu: "Když konám svou modlitbu před Bohem, chci raději pět slov říci a svým rozumem vyložit, aby i všichni bratři rozuměli, než deset tisíc slov nesrozumitelných." Po Metodějově smrti papež Štěpán V. nastolil pro slovanské kněze nepřijatelné podmínky. Metodějovi učedníci v čele s Gorazdem byli pronásledováni, někteří odešli na Balkán, jiní žili jako poustevníci. Roku 1980 byli Cyril a Metoděj prohlášeni za patrony Evropy.

O výročí upálení Mistra Jana Husa bychom my evangelíci snad ani mluvit nemuseli, ale neměli bychom se přesto, že se k Husovi hlásíme, k jeho životu a dílu vracet a znovu je promýšlet? Stěžejním pilířem Husova životního díla je jeho jistota, že máme stát "v poznané pravdě, která nad vším vítězí a mocná je až na věky...", jak píše Hus ve svých listech z Kostnice. Nakonec ještě připomenou slova, která Hus řekl po přečtení rozsudku: "Pane Ježíši Kriste, odpusť všem mým nepřátelům, že mne křivě obžalovali, křivé svědky sjednali a křivé články proti mně vymyslili! Odpusť jim pro své nesmírné milosrdenství!"

Mějme tedy na mysli odkaz těch, které nám sváteční dny připomínají.

Hana Dvořáková

bylo

Kostel pro deset tisíc

První podnět k nápadu zapojit se do Brněnské muzejní noci přišel loni, když jsem viděl davy valící se Husovou ulicí. Kdyby je tak šlo nasměrovat do Červeného kostela... Později jsem slyšel vyprávět pana děkana, kolik lidí ten večer navštívilo kostel u Jakuba a katedrálu na Petrově, přestože jsou otevřené každý den. Červený kostel je ve všední dny zavřený a v neděli dopoledne, kdy jsou bohoslužby, většina lidí ještě spí. Mnoho Brňáků proto asi nikdy nebylo uvnitř, ačkoli kolem kostela denně prochází.

Zavola jsem v lednu organizátorům, že bychom se letos rádi zapojili. Odpověď byla rozpačitá a nic se nedělo. Volal jsem po čtvrt roce znovu, ale opět nic. Až asi před měsícem mě pozvali do Moravské galerie, která je garantem celé akce. Problém byl v tom, že akci pořádají muzea, ne církve. Katolické kostely byly otevřeny jako součást Diecézního muzea. Podobnou instituci však evangelíci nemají. Nakonec nás vzali jako Červený kostel. Ale že prý mnoho lidí asi nepřejde, protože jsme mimo hlavní trasy.

Pak mi začalo docházet, do jak monstrózní akce jsme se dali. Stále bylo třeba dodávat nějaké materiály, informace, fotografie atd. Oplátkou nám zase chodily plakáty, kalendáře a emaily s pokyny. Nebylo snadné dodržet všechny termíny, ale podařilo se. V brožůře jsme byli uvedeni na poslední straně.

Naštěstí se ve sboru přihlásilo dostatek spolupracovníků. Museli jsme být připraveni na obojí. Buď nepřejde skoro nikdo, nebo přijdou stovky lidí. Vytvořili jsme tři skupiny po osmi lidech a každá si vzala na starost dvě hodiny sobotního večera. Co ale lidem kromě vstupu do vznosného gotického kostela nabídneme? Naši varhaníci byli ochotni zahrát, bratr kurátor napsal stručné pojednání o historii kostela, dali jsme tisknout letáky o životě sboru a využili jsme i právě vydanou propagační skládačku naší církve, ke které jsem napsal text. Ve skříni jsem objevil řadu knížek, které sice už nikdo z členů sboru nekupuje, ale třeba by ještě někoho mohly zaujmout. Zašel jsem i do knihkupectví Naděje a vybral tu pár populárních titulů. Milan Ryšavý mezitím shromáždil historické fotografie, které jsme dali u Březinů oskenovat. Katka s Gabinou udělaly nástěnky, David na ně přinesl rámy, Víťa koupil v IKEI svíce na plynové kandelábry, varhaníci začali cvičit. V Diakonii začali vyrábět výrobky.

V sobotu ještě proběhly dvě svatby a v pět hodin už jsme měli sraz. Oficiální zahájení proběhlo v Moravské galerii s panem primátorem a šampaňským. Pak jsem spěchal otevřít kostel. Bylo teprve půl šesté a lidé už začali chodit. Ještě ani nebyly všechny služby na místě a již jsme ztráceli přehled. Jednu paní bylo třeba nenápadně vyvést, protože si brala propagační letáky po deseti. Příliv lidí stále sílil a do křestní kaple, kde je pamětní deska prvního evangelického faráře v Brně, se brzy začala tvořit regulérní fronta. Původně měl být koncert každou hodinu a po něm průvodní slovo. Nakonec jsme jeli kontinuálně. Patnáct minut hudba, patnáct minut slovo a pořad dokola. Celých šest hodin. Ještě že jsme se po dvou hodinách střídali. Lidé si kupodivu kostel nejen prohlíželi, ale také se na chvíli posadili. Později jsme si uvědomili, že tuto možnost - v klidu si sednout - v žádném muzeu nemají.

Největší nával byl mezi devátou a desátou. Kostelem plynule procházely doslova davy lidí a prohlížely si nástěnky, výrobky Diakonie, klenbu, kazatelnu, secesní malby v křestní kapli i křtitelnicí. Někteří listovali v bibli na stole Páně a ve

zpěvníku, který jsme zapomněli na farářské lavici. To už jsme napočítali pět tisíc návštěvníků. Kytka však byla připravena pouze pro pětistého... V osm a v devět zazpíval pěvecký sbor Oktiés několik spirituálů. Došly nám letáky, a tak jsem šel tisknout na faru další. V jedenáct jsme zhasli elektrická světla a nechali svítit pouze svíce. Varhaníci sklízeli zaslužený potlesk. O půlnoci rychle všechno sklízíme, chystáme zpěvníky na neděli a několikrát hlasitě volám do temného kostela, abych tu někoho přes noc nezamkl.

Téměř deset tisíc Brňanů již ví, že se v našem kostele něco děje. V pondělních novinách jsme uvedeni jako jedna z nejnavštěvovanějších institucí. Aby ne, když jsme v samém centru města a máme lidem co nabídnout.

Jiří Gruber

Oratorium Mistr Jan Hus

Když jsme dostali s manželkou pozvánku na 25. května na výše uvedené oratorium, přiznávám, že se nám zrovna moc nechtělo. Ale po novém domýšlení životní cesty Jana Husa, jeho zápasů za pravdu a energického vystupování proti vymáhání peněz na odpustky pro jednoho z trojice papežů, Jana XXIII., na jeho války, jsme si uvědomili, že tam máme být. Došlo nám, že po téměř šesti stech letech od ukončení Husovy životní pouti neztratil svůj smysl jeho, z lidského pohledu, beznadějný zápas, ani kázání, která jsem si teď pročítal.

Autorem novodobého oratoria Mistr Jan Hus je úspěšný hudební skladatel, textař a výtvarník Richard Pachman (1966). Scénické oratorium vytvořil v roce 2005 k 590. výročí upálení tohoto českého velikána. Velká scénická verze v hlavních rolích s Marianem Vojtkem a Ilonou Csákovou byla uskutečněna ve dvanácti provedeních, a to na Staroměstském náměstí v Praze u Husovy sochy a v kostele sv. Mikuláše na Starém Městě (ústřední chrám ČCSH). V současné době je oratorium prováděno v komorní verzi, kde v rolích Husa, vypravěče a zpěváka Husových kázání a listů vystupuje sám autor Richard Pachman a jako herečka a zpěvačka Dita Hořínková (1976), která v původní verzi představovala Husovu matku. Interpretka se omlouvala, že je zdravotně indisponována, což ale nijak neubralo na kráse představení. Vystoupení obou interpretů bylo ještě zvýrazněno jednoduchými, ale působivými kostýmy a rekvizitami.

Provedení oratoria pečlivě připravilo občanské sdružení Verbum et musica (Slovo a hudba) reprezentované Vratislavem Maršou a náboženská obec Církve československé husitské v Brně-Židenicích na Karáskově náměstí (farářka Anna Štěpánková) za podpory statutárního města Brna. Zdařilý večer se uskutečnil v chrámu Spasitele z roku 1936, postaveném dle projektu Ing.arch. Zavřela za faráře Karla Pavlíka a předsedy RS (kurátora) Josefa Bojanovského. Rada kostelů této církve nese název Husův sbor. Nám je velmi sympatické, že koncert proběhl právě v tomto kostele, protože velký Čech a velký vědec té doby se odvolal ke Kristu, ke svému Spasiteli, když jej zesvětštila církev a samozřejmě i světské orgány odsoudily jako kacíře k smrti upálením. To, proti čemu Hus protestoval, se může dít také dnes i v budoucnu. Například vybíráním jiných odpustků, tehdy pro věčnost, nyní pro současný život. I proto je nutné si připomínat Jana Husa a jeho zápas.

Zpěv, hudba i slovo byly velmi působivé, v některých okamžicích nám šel až mráz po zádech, zatímco interpreti se potili a žíznil. Součástí oratoria byly nově upravené Husovy písně Jezu Kriste, štědrý kněže, a Navštiv nás Kriste žádoucí (ve zpěvníku

ČCE č. 308 a 259). Více než stovka účastníků (i z naší církve), mezi kterými bylo hodně mladých lidí, vždyť také interpreti byli mladí, vyslechla s velkou pozorností téměř dvouhodinové vystoupení talentovaných umělců. Oratorium zaznělo poprvé v Brně a značný aplaus i přídavek potvrdily i naše skvělé pocity. Jiří Novák

Víkend s přáteli z Apeldoornu

V pátek 30. května jsme ve sboru Brno II uvítali bratry a sestry ze sboru U dobrého pastýře v holandském Apeldoornu. První kontakty mezi našimi sbory byly navázány už před 20 lety a od té doby se setkáváme v menším či větším počtu; tentokrát přijeli naši přátelé autobusem. Postarat se o tolik hostů není žádná maličkost, předcházely tomu týdny příprav souvisejících se zajištěním ubytování, pohoštění a programu pro společně strávený víkend.

V sobotu jsme vyjeli na výlet po Vysočině, která se předvedla v plné kráse pozdního jara. Navštívili jsme dva katolické kostely postavené podle projektu Jana Blažeje Santiniho, ve Zvoli a na Zelené Hoře u Žďáru, toleranční modlitebnu v Daňkovicích, rozhlednu na Karasíně a nádvoří hradu Pernštejna (na prohlídku hradu nebylo dost času, ale i tak je pohled zvenku na tento mohutný středověký hrad impozantní). Je to zvláštní zážitek, vidět během krátké doby dva barokní, i když neprezdobené kostely navržené geniálním architektem, a pak se ocitnout v prosté toleranční modlitebně, v níž nic neodvádí pozornost od toho, co je podstatné a na čem záleží. Daňkovice bývaly ryze evangelickou vesnicí, dnes je sbor nepočtený a už několik let neobsazený. Dostalo se nám tam milého přijetí bratrem kurátorem Zeleným a bratrem Dobiášem, který je živoucí kronikou sboru.

Po návratu do Blahoslavova domu jsme se po společné večeři měli zamýšlet nad tím, co můžeme nabídnout mladým lidem, aby neopouštěli společná shromáždění, co může církev nabídnout svému okolí a co pro nás bude znamenat šíření různých náboženství – v Holandsku je to zejména islám, už s tím ale začínáme mít zkušenosti i v naší zemi. Témata to byla podnětná, v rozhovoru zaznělo několik zajímavých myšlenek, ale mnohé z nás přemáhalo nevyvětratelné horko v Losově sále a únava z mnoha zážitků bohatě prožitého dne.

Vrcholem společně stráveného víkendu bylo nedělní dopoledne – to byla opravdová slavnost Slova, společenství kolem stolu Páně, hudby a zpěvu. Zpíval sbor Cantate Domino spolu s holandskými zpěváky, pěvecký sbor z Apeldoornu, k němuž se v některých skladbách přidávali Holanďané v sále, a to tedy znělo! Holanďané zpívají s takovou radostí a vervou, že jim to můžeme závidět. Po shromáždění jsme se ještě společně sešli k rozloučení v Losově sále. Holandský bratr farář Gert van Zeven přešel od dubna jako farář k nizozemské vnitrozemské lodní plavbě, dostal tedy malou láhev rumu, protože co by to bylo za námořníka bez rumu. V jeho sboru v Apeldoornu se s ním již rozloučili, pro rozloučení s námi využil této příležitosti; nevyloučil ale, že příště přijede opět, ne ve funkci faráře, ale jako člen sboru.

Prožili jsme společně pěkné chvíle; stará přátelství se utužila, nová navázala. Někteří z těch, které jsme znali, přijet nemohli, ať kvůli stáří, nemoci nebo pracovnímu zaneprázdnění, poznali jsme ale nové hosty, kteří byli v Brně poprvé. Je povzbudivé, že přijela skupina mladých lidí; je tedy naděje, že kontakty mezi našimi sbory budou pokračovat i nadále.

Hana Dvořáková

čteme bibli

O milosrdném Samařanu (Lk 10, 25 – 37)

Milý Jehudo,

jistě si pamatuješ, jak se minule u Šamajím nad lahví místního nebesky lahodného vína náš rozhovor stočil opět na naše oblíbené téma, na otázku života věčného. Shodli jsme se spolu na tom, že jeho podstata spočívá v dodržování Hospodinova zákona. A také jsme se shodli na názoru našich mistrů, že při složitosti celého Hospodinova zákona je potřeba mít nějaký návod k dodržování všech příkazů a že tímto návodem, tímto srdcem Tóry, je požadovaná láska k našemu Bohu a k našemu bližnímu. Právě otázku onoho bližního jsme již nestačili pořádně probrat. Jestli si vzpomínáš, musel jsi tehdy rychle odejít domů, když ses dozvěděl, že se vrátil Benjamín z obchodní cesty...

Mě však tahle otázka nenechala klidným. Zákon požaduje lásku k bližním z našeho lidu. Chce po nás ale skutečně neomezenou lásku ke všem? A jak mám vždycky poznat, že se jedná o příslušníka našeho lidu? Kdo je vlastně všechno můj bližní? A jak až je nárok zákona veliký? Tyhle otázky se mi od naší rozmluvy honily hlavou.

Minulý týden pak přišla Anna z trhu se zprávou, že se v našem městečku nachází Ježíš, zvaný „Nazaretský“. Určitě jsi o něm musel slyšet. Má v poslední době poměrně značné množství příznivců (údajně má dokonce léčitelské schopnosti) a jak jsem slyšel, provádí poměrně zajímavé a kontroverzní výklady zákona (zlí jazykové mají nicméně jisté pochybnosti, jak je to s jeho vzděláním). Nicméně já jsem se již dříve o některých jeho výkladech zákona doslechl a musím říci, že mě dost zaujaly. Říkal jsem si, že by nebylo od věci setkat se s ním a zeptat se, co si on myslí o „ mém “ problému. Odešel jsem tedy do města a skutečně se mi podařilo celkem snadno zjistit, kde se nachází.

Když jsme se potkali, byl ke mně poměrně vstřícný. Abych se nicméně přesvědčil, jestli vůbec má cenu něco s ním rozebírat, zeptal jsem se nejprve, v čem spočívá podle něj získání života věčného. Celkem chytře přenesl odpověď na mne, nicméně jsme se spolu shodli, že podstatou takového života je právě láska k našemu Bohu a k našim bližním. Jelikož jsem tedy viděl, že je s ním rozumná řeč, zeptal jsem se, co si myslí o mém problému. Komu všemu jsem tedy svou láskou povinován? Kdo všechno je můj bližní?

Ježíš mi potom odpověděl příběhem, jehož obraz mám stále v hlavě. Doslova Ti ho zde nechci vypisovat, jeho jádro nicméně spočívalo v tom, že jeden člověk se stal obětí přepadení a zůstal zbitý ležet ve škarpě. Postupně kolem něj prošli kněz a levita, aniž mu nějak pomohli. Potom šel kolem nějaký muž ze Samařska, který byl pohnut lítostí a přepadeného nejenom že ošetřil, ale ještě ho navíc odvezl do

hostince, kde za něj zaplatil náklady za ošetření. Když se mě pak Ježíš zeptal, kdo z kolemjdoucích byl bližním onomu nebožákovi ve škarpě, neváhal jsem s odpovědí ani vteřinu – samozřejmě jsem za něj označil onoho Samařana. Ježíš mne pak vybědl, abych jednal stejně, a poté jsme se rozešli.

Celou cestu domů jsem pak přemýšlel o tom příběhu, co mi vyprávěl. Především musím přiznat, můj milý příteli, že jsem celou dobu nahlížel na otázku „bližního“ poněkud jinak, a když tak nad tím přemýšlím, tak mám o svém předchozím postoji pochybnosti. Přemýšlel jsem, kdo všechno je můj bližní, abych pak mohl povinnou láskou k němu naplnit zákon, abych ho mohl milovat a za odměnu dostat život věčný.

Nazaretský učitel nicméně celou věc, jestli sis všiml, postavil trochu jinak. Svým příběhem se vlastně ptal, komu jsem já bližním, komu jsi Ty bližním, komu jsme v nouzi pomoci? Určitě sis všiml, že ten, kdo onomu zbitému pomohl, byl Samařan, zatímco elita Izraele prošla mlčky kolem. Trochu mě vyděsila nijak nereálná představa, zda bych ve svém přemýšlení o tom, komu jsem láskou povinován, nakonec neprošel kolem také já sám! Vždyť to byl teprve Samařan, který byl pohnut lítostí a bez velkého přemýšlení pomohl, a to velmi účinně a prakticky! A jeho motivem nebyla podle Ježíšova příběhu touha po věčném životě, ale slitování se zbitým nebožákem. Druhý den mě potom dokonce napadlo, že místo Samařana mohl jít kolem a pomoci třeba nějaký Říman. Vždyť i on se mohl slitovat a stát se tak bližním...

Milý Judo, mám dojem, že Ježíšův příběh mne donutil dívat se na otázku lásky k bližnímu jinak než doposud. Když to celé ale domyslíš do konce, zaráží to svou radikálností... Nejde už o mou zásluhu na životě věčném, o povinnost lásky. Jde tu o soucit a milování a ptaní se, komu jsem bližním, kde mohu účinně pomoci! A zde pak logicky nelze dost dobře stanovovat hranice a vymezovat definice...

Vím, že se Ti budou mé myšlenky možná zdát absurdní. Taky si nejsem jist, jestli jsem byl schopen Ti přetlumočit v tomto krátkém listě vše tak, jak o tom přemýšlím. Doufám, že také letos spolu budeme v Jeruzalémě slavit pesach, kde budeme moci vše podrobně probrat. Ostatně žáci onoho Ježíše říkali, že se tam letos na svátky také chystají. Třeba budeme moci celou věc znovu probrat s ním samotným...

Pozdravy a Hospodinovo požehnání celé Tvé rodině.

Tvůj Eliezer

napsal Jan Soběslavský

koncert

Psí vojáci a Filip Topol

Koncem února jsem opět celá natěšená jela do Znojma na koncert Psích vojáků. Přiznávám, že jsem tuto kapelu objevila až ve svém pokročilejším věku. Není na tom ale nic neobvyklého, na koncerty kapely chodí lidé od 16 do 60 let. Hlavní osobností skupiny je bratr známého básníka, spisovatele a dramatika Jáchyma Topola - Filip Topol. Někdo hodnotí hudbu skupiny jako undergroundovou až šansonovou, jiný o jejich hudbě mluví jako o variacích na Beethovena po jazz.

Kapela vznikla v roce 1979, kdy se tři kluci sešli (ve svých 15!! letech) a založili kapelu. Spolu s Filipem (textař, hra na klavír, zpěv) jsou zakladateli ještě David Skála (bicí) a Jan Hazuka (kytara), později se k nim přidal ještě Jiří Jelínek (saxofon). Kapela několikrát změnila své obsazení, ale první tři jmenovaní jsou spolu od samého začátku do dneška.

Na veřejnosti hráli poprvé také v roce 1979 na IX. Pražských jazzových dnech. Koncert byl natolik „provokativní“, že okamžitě vzbudili pozornost STB. Skupina byla zakázána a lidé blízcí Filipu Topolovi tvrdí, že ho navždy poznamenaly estébácké výslechy (v jeho pouhých 15!! letech). Do poloviny osmdesátých let tak vystupovali pouze na tajných soukromých akcích, od roku 1986 koncertovala skupina veřejně, ale pouze pod zkratkou P.V.O. (Psí vojáci osobně). Název Psí vojáci si kapela dala podle vojenské organizace indiánského kmene Čejenuů. První texty písní jim psal výhradně Jáchym Topol, později a hlavně v současnosti píše texty Filip Topol. Celkem vydali 13 původních alb, z toho jedno vzpomínkové (v době kolem roku 1993, kdy se rozhodli, že už ukončí své aktivní působení) - Národ psích vojáků (soubor 149 písňových textů a sólové texty Filipa). Filip taky složil hudbu k filmu Žiletka, kde si i zahrál hlavní postavu. Jejich poslední vydaná deska se jmenuje U sousedů vyje pes. Jejich vystoupení je nabito energií, hrají s ohromným nasazením. Filip je geniální pianista a traduje se o něm, že v dobách své největší slávy hrál na klavír tak, že měl do krve otlučené kotníky prstů. Údajně hrával ve stoje na židličce, hrál rukama i nohama, také se říká, že pořadatelé sháněli pro Filipa pianina, která byla předurčena k vyřazení, protože už nebyla po jeho hraní použitelná. Jejich vystoupení podtrhuje i atmosféra míst, kde se uskutečňují – v klubech nebo sklepech. Jejich texty i hudba pronikají až do morku kostí, stačí se oddat a zaposlouchat, nechat se nést hudbou a dívat se na Filipovy ruce, jak „běhají“ po klávesách. Vystoupení nemá nikde hluché místo a jejich sehranost je neuvěřitelná. Často mě po jejich koncertě napadne, že všichni naši zlatí slavíci se mohou jít se svým uměním zahrabat ve srovnání s těmito muzikanty, kteří mají „talent od Boha“ a nejsou „vyrobení“ médii.

Texty písní nejsou pro útlocitné duše, jsou o zoufalství, znechucení, o zradě, o „hořkosladké“ lásce, o putykách a barech (viz výňatek z textu „Kruhy“). Jenže o těchto věcech bývá často sám život. Koncert ve Znojmě se odehrál ve sklepech s příznačným názvem Na věčnosti, a tak mě v této souvislosti napadlo, že by bylo dobré si s naším Pánem domluvit společnou věčnost s hostinou „strhující hudby“. Já myslím, že nebude proti.

Kruhy

A kruhy pod olejem
kruhy ve vrbě
kruhy v pěstích
kruhy před očima
kruhy jak vztekli psi
svístit kruhů mezi tlamama

lásko
tak mi pomoz
tak mi pomoz
no tak mi už pomoz
tak už mi pomoz
rozetnout ty nekonečné kruhy...

(z CD Brutální lyrika)

Z knihy J. TOPOLA Trnová dívka, vydalo nakladatelství Hynek, Praha 1999.

Dagmar Stejskalová

rozhovor

s Věrou Slámovou u příležitosti jejích 95. narozenin

Milá sestro, můžete nám říci něco o svém dětství a mládí ?

Narodila jsem se v Litomyšli v roce 1913, rok před první světovou válkou. Tatínek Bedřich Dudycha byl z chudé rodiny, neměl žádnou univerzitu, ale propracoval se různými svými činnostmi až k titulu profesora a dokonce byl poslán jako pozorovatel do různých zemí, například do Belgie nebo do Rakouska, nebo do Bělehradu, kde mluvil srbsky, protože on uměl srbsky. Byl dlouhou dobu kurátorem ve sboru v Litomyšli. Vzpomínám také na jeho sestru Marii v Boru. To byla venkovská paní, ale báječná tetička. Tam jsem se naučila dávat tvarůžky a kyselé mléko žencům, stavět panáky a chodit za žentourem s krávou, když se mlátilo.

Maminka byla velice hodná. Pamatuji se, jak mě objímala a dávala obklady, když jsem měla nějakou dětskou nemoc. Byla absolventkou Vesny a tuto školu navštěvovala za působení věhlasného ředitele Mareše. Maminka pro mě byla záhadná, tajemná, udržovala si určitou rezervovanost. S tatínkem jsme chodili po lesích a hůlkou jsme ničili kůrovce. Tatínek mi ukazoval různé skály. Vzpomínám, že se některá jmenovala Kazatelna, jiná Na výšce. Také jsem věřila na víly. Když jsem nosila žencům jídlo, viděla jsem v trávě vyšlapané kolo, které se nedalo nijak odstranit, a já jsem si říkala: „Tady tancovaly víly, to je jisté.“ Tak takové bylo moje dětství.

Kam jste chodila do školy?

Do gymnázia jsem chodila v Litomyšli. Hrála jsem dobře na klavír a chodila do Sokola. Horší to bylo s geometrií, ta mi dělala potíže. Po gymnáziu jsem se přihlásila na filosofickou fakultu do Brna, kde jsem nejdříve studovala němčinu a češtinu, ale později jsem se rozhodla pro angličtinu. Bydlela jsem v Kounicových kolejích, kde jsem byla na pokoji s básnířkou Jarmilou Urbánkovou. Dívala jsem se naproti na mužské koleje, kde hráli chlapi volejbal; později tam Němci popravovali naše studenty. S Jarmilou jsem poznala levičácké Brno a trochu jsem v té době k němu inklinovala. Hádala jsem se o politiku s tatínkem, byla jsem vzpurná, myslela jsem si, že mám jenom já pravdu a ona byla někde uprostřed.

Slyšela jsem, že jste studovala také v Americe.

Tatínek dbal velice na to, abych dělala řádně zkoušky, a na jeho radu jsem si napsala žádost o studium na některé anglické nebo americké univerzitě. Dostala jsem možnost ročního pobytu ve Spojených státech amerických, což byla velká událost. Plula jsem lodí, zažili jsme bouři, viděli jsme létající ryby. Dopluli jsme dobře a já jsem chodila na univerzitu Temple v Pensylvánii. Tam jsem velice získala a chodila jsem také jednou týdně do mezinárodního klubu studentů. Dokonce jsem si tam i zatančila a naučila jsem se stepovat. Abych si mohla prodloužit pobyt, učila jsem švédské děti tělocvik. Dostala jsem se i do míst, kde skládal Antonín Dvořák Novosvětskou symfonii.

Jak jste se seznámila se svým manželem, farářem Janem Slámou, a kde všude jste působili?

Po návratu domů jsem pokračovala ve studiu na brněnské univerzitě. Ve vlaku jsem se potkala se svým budoucím manželem. Bylo mi 22 let, a to byl tenkrát věk, kdy se děvčata vdávala. Scházeli jsme se mezi Džbánovem a Litomyšlí, protože v té době už byl Jan Sláma ustanoven farářem ve Džbánově. On měl strach, že s ním nebudu chtít žít na vesnici, ale já jsem byla tak zamilovaná, že jsem souhlasila a udělala jsem dobře. Nevím, zda to byl instinkt nebo Duch svatý, který mě provázel celý život. Měla jsem v sobě víru, která mi říkala, co mám dělat, a když jsem poslechla, tak to bylo dobře.

Co se vám vybaví, když vzpomínáte na toto své první působiště?

Džbánov byla malá vesnička, kde se nic neutajilo, a my jsme se museli přizpůsobit její mentalitě. Mě ale bavilo bruslení. Manžel se nejprve zděsil, ale potom sehnal nějaké brusle a tak jsme v noci, když nikdo po vsi nechodil, bruslili na rybníku. Pamatuji si na jednu nádhernou noc, kdy jsme bruslili a svítíl měsíc. Když manžel spadl, nikdo to neviděl, jinak by utrpěla důstojnost faráře. Jednou k nám přišla paní z Jehnědí, což byla obec, která patřila ke džbánovskému sboru, a oznamovala narození dítěte. Oslovila mě „dvojtíhodná paní“. Nejdříve jsem se chtěla začít smát, ale potom jsem se vzpamatovala, pozvala ji dál, a celý rozhovor potom probíhal v důstojnosti. Musela jsem si zvyknout na život na vesnici, kde se střídaly hádky a usmiřování. Pamatuji se, že na svatbu se jezdilo kočárem a oslavy bývaly veselé. Ve Džbánově se nám narodily během pěti let naše tři děti – dcera Alena, syn Jan a nejmladší Věra. Velkou nevýhodou ale bylo to, že ve vesnici nebyl vodovod a voda se musela vytahovat ze studně. Já jsem prodělala záškrt, byla jsem částečně znehybněná a nošení vody mě dělalo velké problémy.

Kam jste zamířili potom?

Rozhodli jsme se odejít do Děčína, kde na nás čekal zcela jiný způsob práce. Psal se rok 1946, bylo těsně po válce a po odchodu Němců. Synodní radě záleželo na tom, aby byl sbor obsazený. Po Němcích zůstala nevyužitá krásná plovárna a paní farářová Čapková organizovala v této plovárně ozdravné pobyty pražských dětí. V děčínském sboru jsme působili jen tři roky a manžel byl vyzván, aby převzal sbor po panu faráři Jadrníčkovi v Uherském Hradišti na Slovácku. Krátce po našem přistěhování jsme našli na schodech anonym, na kterém bylo napsáno: „My vás odsud brzy vystrnadíme.“ Jednalo se totiž o silně katolickou oblast. Ale díky manželovi, který byl tolerantní a smířlivý, se počáteční nevraživost zmírnila.

Tehdy však byla i složitá politická situace.

Máte pravdu, naše působení v Uherském Hradišti silně ovlivnily politické poměry v padesátých letech. Lidé ze sboru, kteří nás ze začátku vítali, se nyní obraceli na druhou stranu, protože se báli nás pozdravit. Když jsme v neděli ráno zatopili v sále, dívala jsem se se strachem, kolik lidí přijde na bohoslužby. Sbor měl osm kazatelských stanic. Ráda jsem s manželem jezdila a hrála při bohoslužbách na harmonium. Vzpomínám na krásnou krajinu kolem Luhačovic. Musím se ještě zmínit

o jedné důležité věci. V roce 1939 zavřeli Němci vysoké školy a já jsem nemohla dostudovat. V dalších letech mě pohltila práce ve sboru a v rodině, ale přesto jsem cítila, že až děti odrostou, budu se muset ucházet o placené zaměstnání. Rozhodla jsem se pro návrat k započatému studiu. Když jsme bydleli v Uherském Hradišti, jezdila jsem do Olomouce na filosofickou fakultu. Myslela jsem si, že mi uznají předchozí studium v Brně, ale to se nestalo a já jsem musela studovat pět let vše znova. S vypětím všech sil jsem v roce 1958 ukončila studium jako promovaný pedagog. Učila jsem němčinu a angličtinu na uherskobrodském gymnáziu. Bohužel byl zakrátko poté manžel falešně obviněn a ztratil pro farářské působení v Uherském Hradišti souhlas. Nedávala jsem to znát, ale hodně se mě to dotklo. Jeli jsme s manželem do Džbánova pro potvrzení, že za války nespolupracoval s Němci, ale nebylo mu to nic platné. Poslední kapka, kterou si pohoršil, byla, když mluvil plamenně na pohřbu jednoho generála a zmínil se o Masarykovi. Ztráta souhlasu se týkala pouze působení v Uherském Hradišti, a tak nezbývalo, než urychleně hledat, kam jít.

To už byla čtvrtá fara , na kterou jste se stěhovali?

Ano, v roce 1962 jsme přišli do sboru Brno-Židenice. Já jsem nebyla schopna sehnat v Brně zaměstnání. Jezdila jsem tedy ještě tři roky učit do Hradiště, kde jsem měla privát, a v pátek jsem se vracela k manželovi do Brna. Až po třech letech jsem získala profesorské místo na gymnáziu na Slovanském náměstí, kde jsem učila němčinu a angličtinu. Manžel byl už v té době nemocný, těžce snášel konflikty a rozpory ve sboru a ve staršovstvu, ale měl radost z početné skupiny mládeže, která se za jeho působení pravidelně scházela.

Ale pak jste se stěhovali ještě jednou?

Poslední působiště jsme měli v Rusavě. Tam se manžel zavázal na dobu pěti let už jako důchodce. Jednalo se o venkovský sbor na Valašsku, nádherná krajina a lidé věrní a oddaní sboru. Někdy jsme museli řešit různé rodinné a manželské rozpory, které měl často na svědomí alkohol, to k venkovskému sboru patří. Také jsem vedla pěvecký sbor, zpívali jsme při pohřbech nebo při slavnostech. Od roku 1972 jsme s manželem, oba jako důchodci, žili v družstevním bytě v Žabovřeskách a vzpruhu jsme čerpali z účasti na církevním životě v Brně a z práce na zahradě v Žebětíně.

O co vám v životě šlo zejména?

To je důležitá otázka. Šlo nám především o to, abychom byli opravdoví, abychom se v životě nepředváděli a nebyli šašci.

Z čeho máte v současné době i přes zdravotní obtíže radost?

Radost mám z toho, že se mé děti drží Pána Boha, že se všechny dle svých možností o mě starají a že teď žijí v domě, kde mám navíc od příbuzných péči i lékařskou radu.

rozhovor vedla Marie Melicharová

Žili mezi námi

K nedožitým osmdesátým pátým narozeninám bratra faráře Miroslava Heryána

V brněnském 2. evangelickém sboru působil jen sedm let (1971 – 1978), církvi Páně sloužil na mnohý způsob od mládí až do posledních dnů svého života (narodil se 13. 7. 1923, zemřel 7. 2. 2003). Jeho práce nesla a dosud nese ovoce.

Čteme z Písma, na jehož překladu pracoval, zpíváme písně, které přeložil, přebásnil nebo složil, studujeme odborné knihy, které napsal nebo na kterých se značnou mírou podílel, máme možnost vracet se k jeho přednáškám, článkům, meditacím, modlitbám i poesii. Zůstáváme v kontaktu s jeho vzácnou manželkou, doc. Hanou Máchovou – Heryánovou, která se dožila svých pětiosmdesátých narozenin před několika týdny, 9. května. Radotínský sbor, ve kterém žije, si obě tato výročí připomněl pásmem hudby a slova. Není bez zajímavosti, že v jeho úvodu zaznělo to, co na konci roku 1972 vyslovil bratr Heryán právě v našem sboru v Brně. Psané slovo, je-li z Ducha, neztrácí moc.

A jaké povzbuzení a kolik radostné jistoty víry umí přinést báseň z pozůstalosti, kterou si bratr Heryán napsal na dovolené u Baltu v Herigsdorfu 30. 9. 1979 a umně jí dal podobu přesýpacích hodin:

PŘESÝPACÍ HODINY

Nahoře je pláž
a tam dole
kdesi
je
jen
úzká
škvíra
kterou se
celá ta pláž
jednou procedí
-
To není věčnost
To bude věčnost
A v ní se neztratí
ani to jediné zrnko písku – já.

Ester Marková

Několik vzpomínek na službu ve sboru v Silůvkách

Rád bych krátce vzpomenu na začátek a konec své služby v Silůvkách. Několikaleté úsilí staršovstva a administrátora Dr. Pokorného v jednání s úřady o znovuobsazení sedm let uprázdněného sboru bylo stále marné. Až první polovina r. 1968 slibovala značný posun k demokratické společnosti, včetně nového postavení církví a svobodného pohybu kazatelů ve sborech. Toto údobí však bylo brzy vystřídáno návratem bývalé moci komunistické strany se všemi omezujícími opatřeními. Normalizace opět vtiskla věřící do postavení občanů druhého řádu. Na tomto pozadí jsem začátkem jara roku 1969 navštívil krajského církevního tajemníka, rozhodujícího o obsazování sborů, jako potenciální kandidát pro silůvecký sbor. Nepřekvapila mne jeho úsečná odpověď. Jaké však bylo mé překvapení, když ještě o víkend dostala synodní rada pokyn k přípravě mé volby v Silůvkách. Viděl jsem v tom znamení Boží milosti, že On sám je původcem nového začátku svého díla i v tom malém sboru, málem určeném k zániku. V tomto duchu se také neslo instalační kázání tehdejšího seniora, kdy mi zaznělo adresně pověření od Pána k službě evangeliem. Původní řecký text o službě konané na určitém místě a čase užívá pojmu diakonia. Souvisí s hebrejským výrazem znamenajícím služební vztah služebníka Páně, až i otroka. Kazatel nemá čas na jiné aktivity. Služba vyžaduje soustředěnost na cíl. Jsme služebníky potřebných. Naši oddanost bude měřit přicházející Pán. I v malém sboru budeme stále k dispozici. Proto je nutné rozvázně zacházet s vyměřeným časem. Zdá se, že to pochopila většina členů sboru, když se s nasazením všech sil odvážila žádoucí generálky modlitebny, později i fary, a to s riziky velkého zadlužení. Zvýšila se však k radosti mnohých dosud nízká obětavost.

Můj přechod z velkého sboru na tehdy nejmenší sbor v církvi si žádal značné nasazení: nemalou a pravidelnou péči o rozptýlené rodiny a jednotlivce v diaspoře, čítající 2/3 členů sboru. Sbor, vzniklý z přestupového hnutí, měl převážnou většinu rodin smíšeného vyznání, což však nebylo na překážku zvěsti evangelia. Někdy docházelo i k přístupům do ČCE. Ovšem jiní konvertovali zpět ke katolictví. Taková byla doba. Ukazovala se náročnost života z víry v evangelium.

Proto jsem se ohlížel v malém jádru věrných posluchačů Slova Božího po tom, čemu se někdy říká „zázemí“ kazatele. Ten potřebuje mimo svou rodinu i někoho, komu by se v důvěře mohl svěřovat s problémy své služby. Kdesi jsem četl o sdílení a pastorální péči kazatelů navzájem. V praktické službě sboru mohou takovými zpovědníky být i naši kurátoři. Pán Bůh mě nenechal v této otázce opuštěného či bezradného. Dal zvláštní radu kazatelům: zaměř se ve všech otázkách na samé Písmo svaté. „Nulla dies sine Scriptura“ („ani den bez Písma“). Východiskem veškeré naší služby je Boží Slovo poslané za člověkem. Toto staré reformační úsloví chce prokázat moc živého Slova Božího, s nímž jsem poslán ke skutečným lidem v jakékoliv jejich situaci. Tak jsem se snažil chápat cíl své služby i její přípravu a začátek. Mohu říci, že mne to provázelo k bohoslužbám do obou kazatelských stanic, byť jen s hloučkem účastníků. Posilou v této službě mi byly na každém místě sestry vyrostlé v evangelické tradici, jakož i věrný bratr z brněnského sboru Dušan Lacko, ochotný ku pomoci. Proto jsem nehleděl na počet účastníků a nikdy neuvažoval o zrušení některé z kazatelských stanic.

Sborová diaspora je v podstatě misijní oblastí, kde žijí vzdálení členové sboru. Už sama nedostupnost sídla sboru a bohoslužeb vede k izolovanosti a k pocitu osamocení, ačkoliv při rozvoji cestování auty by účast na shromáždění v sídle sboru problémem být nemusela. Tíživým problémem jsou návštěvy členů sboru v sídlištích, těžko někdy přístupných kazatelů. Uzavřený způsob života mnoha rodin

se soustředí do jejich existenčních otázek. Působil vliv ateistického prostředí, obavy ze setkání s duchovním, kádrová řízení i výstupy z církve stvrzené úředním razítkem, přítomnost slídlů kdekoli – to byla úskalí služby diasporním členům. Ale ani obecná odcizenost vůči církvi mě neopravňovala ponechat tyto lidi bez stále nového Božího oslovení. Byli tu především nemocní, přestárlí, opuštění od rodin, neschopní vlastního pohybu. Mé návštěvy nebyly jednorázové, ale časté. Můj pastorační deník je přeplněn údaji o času návštěv i reakcích na ně. Bylo to 23 míst různě vzdálených od sídla sboru, proto časově náročných. Nesnadná byla témata pastoračního rozhovoru, ale zmínka o náboženství přiváděla některé k zamyšlení nad sebou. Nežádka nabídl i hmotnou pomoc sboru. To byly mé zkušenosti s diasporou. Lituji proto zvláště mladé kazatele, zanedbávající tuto tak potřebnou službu. Diaspora je v jistém slova smyslu drsná, ale není tajemství, že právě evangelické církve kladou důraz na pastorační, neboť jejich podobou jsou často nepočtené sbory. Naši členové žijí všude v menšině.

Sídlo sboru ovšem zůstává předmětem prioritní péče, duchovním středem. Zde se sbor formuje službou Slova Božího v kázání a vyučování. Jde nám o to, aby se stával vědomě evangelickým ve vyznání slovy i životem. S tímto předsevzetím jsem do služby sboru vstoupil, dávaje důraz na evangelizaci zvěstí Slova. Bolesti dlouhodobě uprázdněných sborů bývá postupná ztráta misijního náboje evangelia, vedoucí k nepravděpodobnosti shromáždění, zvláště při obtížné administraci. Právě pravidelnost vši služby jsem se pokoušel zavést konáním bohoslužeb ve všech dnech církevního roku. Sbor musí být živěn Slovem života i biblickými zásadami, posilován ve víře zpěvem žalmů a duchovních písní i modlitbami. Proto jsem trval na konání biblických hodin pro všechny věkové kategorie. Děti byly katechizovány zpočátku ve škole (na začátku sedmdesátých let bylo tu na několika školách vyučováno 30 dětí, včetně konfirmandů). Postupně však vlivem protináboženského tlaku nastal útlum přihlášek ve školách. Tak jsme evangelický ráz reprezentovali při pohřbech s evangelickými písněmi, provázenými pohřební hudbou.

Když pak umírali nejstarší členové, padal na mnohé z nás stín otázky budoucí existence sboru a skleslost nad umenšováním lidu Páně. Avšak sama bible nás povzbuzovala, že Pán Bůh je mocen si zachovat svůj lid i v tom nejmenším počtu. Proto jsem doporučoval častější sejítí u příležitostí sborových jubileí, při nichž měly svůj program i děti a někdy mládež. Konaly se také zájezdy za účelem poznání jiných sborů. Dařila se občasná nedělní odpoledne s rozhovorem o současném dění v celé církvi. Bylo samozřejmé, že k Večeři Páně přistupovali s námi i jinověrci. Už zde byla cesta k ekumenickým shromážděním. To nás utvrzovalo v jednotě Kristova těla a síly ve víře. Bůh nás tak posiloval v naší skleslosti, zvláště když náš sbor navštívili evangelici z jiných zemí, dokonce i z USA. Přicházeli nežádka s valutovými dary pro sbor (na elektrický ventilátor k harmoniu, na nedostatek stavební materiál či pořízení sborového auta). Jako člen brněnského pěveckého sdružení Foerster jsem měl při zahraničních zájezdech možnost kontaktů se zástupci evangelických církví a jejich pozvání k nám. Rok 1989 se stal novou nadějí do další služby Pánu. 2. ledna 1990 jsem promluvil na veřejné schůzi Občanského fóra o potřebě jasné orientace národa v následování T.G. Masaryka, jehož odkazem je: „Žijte život pod zorným úhlem věčnosti.“

Po 24 letech služby jsem vzhledem k vážnému onemocnění vstoupil do důchodu, a to ke své lítosti při pohledu na sbor potřebný ještě mnohé péče. Byla to pro mne ztráta, ale mým ziskem je Kristus. On mne sytí svým pokrmem k životu věčnému a dopřává spoluúčast na životě sboru v Hustopečích. Po 14 letech věrné administrace brněnské farářky Olgy Tydlitátové předávám pochodeň evangelia vaší nové farářce Martině Kadlecové na tomto misijním poli. Musíme ovšem počítat s proměnou lidí,

jimž ponese evangelium. Ti věrní setrvají. Jiní propadnou časem duchovní ochablosti, únavě, selhání ve věrnosti Pánu. Nikdy však neselže Boží věrnost. „Jsme-li nevěrní, On zůstává věrný. Zapřítí sebe nemůže.“

(Z instalačního proslovu br. faráře Mgr. Zdeňka Navrátila, který se 25. července 2008 z Boží milosti dožívá 85 let. Text redakčně zkrácen.)

ze seniorátu

Sbírka darů na Jeronymovu jednotu

sbor	2004	2005	2006	2007	2008
Brno I	47.650	38.795	36.700	35.500	55.110
Brno II	27.057	29.600	24.990	27.050	31.130
Brno - Husovice	15.100	15.000	13.000	13.200	14.600
Brno - Židenice	20.880	18.000	20.150	20.600	17.500

Hlavní dar lásky

sbor	2004	2005	2006	2007	2008
Brno I	12.731	10.023	16.096	13.192	12.551
Brno II	15.510	17.660	20.311	16.723	22.622
Brno - Husovice	3.000	2.850	4.000	3.450	4.100
Brno - Židenice	3.830	5.155	7.013	4.614	7.374

Seniorátní shromáždění Jeronymovy jednoty, které se konalo v Břeclavi 15.6.2008, poděkovalo všem sborům, které zvýšily svou obětavost. Sbírka darů v seniorátě poprvé překročila částku půl milionu Kč (v roce 2007 to bylo 483.935 a letos 538.785 Kč). Třetina darů byla rozdělena v seniorátě. Sbor ve Znojmě obdržel dar 40 tis. Kč na splátku dluhu za opravu fasády, sbor v Moravské Třebové 30 tis. Kč na dokončení výměny ústředního topení, sbor v Nosislavi dostal dar 60 tis. Kč a sbor v Heršpicích 50 tis. Kč – oba na výměnu ústředního topení na farách.

Do ústředí byly postoupeny žádosti ze sborů Svitavy na rekonstrukci farního bytu (120 tis. Kč), z Brna - Židenic na opravy modlitebny (125 tis. Kč) a ze sboru v Rovečném na splátku dluhu na přístavbu sborového domu (86 tis. Kč). O jejich žádostech bude rozhodnuto 13. září.

Jiří Gruber, předseda předsednictva seniorátní JJ

Překvapení na konci léta

Vypadalo to na normální víkend na konci prázdnin, který se měl proměnit na konečně pořádný vandr. Ne že by to s dětmi a s manželem nebylo ono, ale vandr s partou z mládí, v maskáčích a s „usárnou“ věstil opravdu zajímavý zážitek.

Při balení mi žaludek svírala směsice těšení a obav a hlavou zněla píseň Wabiho Daňka: „...svý tělo sádlem obalený napasovat do maskáčů z mládí...“. Těšila jsem se na volání dálek, na šum stromů v podzimním větru, na praskání ohně.

A obavy jsem měla z toho, že parta, se kterou jsem měla jet, je kompletně nevěřící. Umínila jsem si, že o Bohu neřeknu ani slovo, pokud se někdo nezeptá. Bylo to také z ohledů na kamarádku Gábinu, která po roce a půl běhání kolem dvojčátek si chtěla užít pěkný vandr a zavzpomínat, jaké to bylo, když nám bylo 18. Měli jsme společné písničky a toulání přírodou a stejné kamarády, ale víra nás tenkrát málem rozdělila. Nechtěla jsem tedy na nic, co by ji rozladilo, zavádět řeč. Měla jsem totiž z nějakého důvodu pocit, že nevěřící lidi hovor o Bohu otravuje.

Nebylo mi však přáno flákat se a dělat, že se mě závažné otázky života netýkají. Rozčísl to třináctiletý syn jednoho postaršího trempa, když se večer u ohně zeptal: „Co se stane s člověkem po smrti?“ Mlčela jsem. Odpovědi se ujal druhý trempík, podle mě trochu cinknutý myšlením New Age, a začal něco o zachování energie, z čehož logicky vyplývá převtělování, nové a nové rození se a řada příštích životů.

Mlčela jsem. Přešlo se na otázku místa, kde duše zůstává, než znovu přijde na svět. A tak dále a tak podobně. Už ani nevím, při kterém tématu jsem se vmísila do hovoru, protože už prostě nešlo mlčet. Kupodivu právě kamarádka Gábina obhájila můj vstup slovy: „Na ni pozor, ona je teď studovaná teoložka, ona tomu rozumí“.

A bylo po inkognitu! Oběma chlápčům trempíkům zaskvítila očička, jako by moje přítomnost skýtala příležitost k zodpovězení mnoha jejich otázek. S tatíkem onoho třináctiletého chlapce jsem seděla do čtyř do rána v debatách o potopě, o pyramidách a o tom, jestli Bůh do našich životů zasahuje či nikoli. A že když já jsem poprvé začala mít nepříjemný pocit, že Bůh skutečně existuje, tak to vždy vypadalo tak, jako by Bůh byl režisér, který do mého života posílá lidi a situace, které mi mají něco připomenout, někam mě nasměrovat.

S chlápčovým zahloubaným „Hm, to je zajímavý“ jsme šli spát. A jakoby Bůh chtěl potvrdit moje slova, sotva jsme zapnuli zip každý svého stanu, začalo drobně pršet. Podle předpovědi mělo totiž pršet celý víkend, ale začalo, až jsme domluvili. U dalšího ohně v sobotu večer už se otázky jen sypaly: Proč Židé zabili Ježíše, když to byl taky Žid? Co si myslíš o Starém Zákoně? Co je podle tebe znovuzrození? Spát se šlo za svítání. Usínala jsem trochu upracovaná, ale velice překvapená: Ty brdó, nevěřící a chtějí slyšet o Bohu, kdo by to byl řek?!?

Když jsem pak přijela domů, zírала jsem na vypáčené dveře...

Katka Rybáriková

Pokračování v příštím čísle.

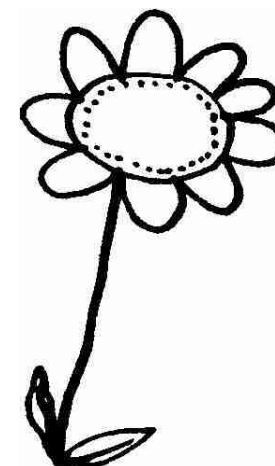
lidé ve sboru

Brno I

1.7.	Bedřiška Köhlerová	101 let
2.7.	Vlasta Michalská	87 let
2.7.	Radka Müllerová	30 let
5.7.	Vladimír Zhoř	80 let
6.7.	Marie Pivcová	79 let
6.7.	Zdenka Škeříková	78 let
7.7.	Libuše Plívová	89 let
8.7.	Růžena Burgetová	82 let
8.7.	Lucie Turková	30 let
10.7.	Věra Doleželová	84 let
10.7.	Božena Zhořová	76 let
11.7.	Michal Foret	40 let
12.7.	Anna Smutná	82 let
15.7.	Eva Drbalová	40 let
15.7.	Růžena Hnilicová	84 let
15.7.	Jana Katolická	40 let
17.7.	Vlasta Nykodýmová	84 let
18.7.	Ondřej Malach	20 let
22.7.	Alena Kundraťová	50 let
23.7.	Alžběta Moczková	97 let
25.7.	Lukáš Vidlák	20 let
26.7.	Stanislav Horký	70 let
27.7.	Hana Winklerová	77 let
30.7.	Irena Čoupková	50 let
31.7.	Stanislav Dvořák	50 let
5.8.	Josef Kovalčuk	60 let
8.8.	Vladimír Cupák	60 let
8.8.	Josefa Přikrylová	87 let
9.8.	Iva Malíková	30 let
11.8.	Roman Dvořák	40 let
12.8.	Věra Slámová	95 let
12.8.	Milena Šimurdová	70 let
13.8.	Ludvík Diviš	40 let
13.8.	Rut Hošková	70 let
13.8.	Libor Měšťan	76 let
13.8.	Zdeněk Přikryl	78 let
14.8.	Vlasta Dvouletá	83 let
15.8.	Radmila Jedličková	85 let
15.8.	Blahoslava Ondrová	93 let
17.8.	Anna Kubíková	60 let
20.8.	Božena Tomková	92 let
24.8.	Zdeněk Makovský	55 let
25.8.	Pavel Lauterer	75 let
25.8.	Emílie Ponižilová	83 let
27.8.	Jarmila Davidová	75 let
29.8.	Dalibor Frýda	40 let
29.8.	Vlasta Zukalová	83 let

Brno II

5.7.	Věra Vašíková	86 let
8.7.	Věra Randýsková	84 let
17.7.	Libuše Holečková	80 let
18.7.	Zdeňka Kučerová	80 let
21.7.	Zdeňka Švyhosová	85 let
25.7.	Tereza Pellarová	10 let
26.7.	Marie Fillippová	70 let
27.7.	Taťána Kristková	40 let
27.7.	Lydie Kučerová	20 let
2.8.	Helena Machatová	60 let
3.8.	Věra Uhlířová	81 let
3.8.	Ladislav Vašina	81 let
6.8.	Albert Štěrba	89 let
6.8.	Tomáš Petráň	60 let
10.8.	Jiří Staněk	86 let
10.8.	Zdeněk Vojtíšek	85 let
10.8.	Vlasta Melicharová	81 let
10.8.	Vlasta Krausová	86 let
22.8.	Štěpánka Zálešáková	60 let
22.8.	Zora Ševčíková	50 let
26.8.	Aneta Synková	20 let
28.8.	Jarmila Králová	60 let
31.8.	Jaroslav Kučera	81 let

(uvádíme kulatá výročí a od 75 let všechny)

Brno I:

Pokřtěni byli:

- 15.6. Aneta Hořická, nar. 2002
- 15.6. Jakub Ondra, nar. 2006
- 22.6. Vít Ryšavý, nar. 1993
- 29.6. Emma Marie Kubáčková, nar. 2002

Konfirmováni byli (22.6.):

Ondřej Pikner, Vít Ryšavý, Jan Slavíček, Jan Šobáň
Michaela Katolická, Monika Seberová, Johana Waldhansová

Oddáni byli:

- 24.5. Jana Novotná a Radek Hajduk
- 24.5. Eliška Chlupová a Richard Elleder
- 11.6. Hana Flegrová a Štěpán Kryš
- 21.6. Radka Ševelová a Otto Bohuš

Bože, ty jsi náš cíl. Ty ukazuješ bloudícím světlo pravdy a vedeš je zpět, po správné cestě. Všem, kteří se nazývají křesťany, dej sílu vzepřít se tomu, co tvému jménu odporuje, a činit to, co odpovídá jejich víře. O to tě prosíme ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána a tvého Syna, který s tebou a s Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

Z KOLEKT 11. NEDĚLE PO TROJICI

Nabídka pracovního místa v církvi

Sbor ČCE Brno I se rozhodl povolovat pastoračního pracovníka (pastorační pracovníci), od něhož (od níž) očekává samostatnou a soustavnou práci, ve které se zaměří především na mladé členy sboru. Výhledově je možné i rozšíření úvazku na práci s dětmi nebo jiné pastorační aktivity. Cílem je zapojit mládež do života sboru a vést ji k následování Ježíše Krista.

Požadavky na pastoračního pracovníka: předložení stručného životopisu a motivačního dopisu do konce července 2008, aktivní členství v ČCE, zkušenosti v práci s dětmi a mládeží, spolehlivost a odpovědnost, osobní vyzrálost, předložení vlastního rámcového projektu činnosti. Pracovní smlouva na dobu určitou 1-2 let, 1/4-1/2 úvazek.

Kontakt: Farní sbor ČCE Brno I, Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, email: brno1@evangnet.cz, podrobnosti viz <http://brno1.evangnet.cz>

služba bližnímu

Effeta – denní stacionář

Posláním Effety je poskytovat denní pobyt lidem s mentálním postižením, autismem, nebo s kombinovaným postižením z Brna a jeho okolí. U zrodu tohoto zařízení stál v roce 1991 renomovaný psycholog PhDr. M. Kotek, který byl duchovním otcem založení Effety jako domu pro rodiny s postiženými dětmi. Na vzniku Effety se výrazně podílely dvě organizace: Centrum pro rodinu a sociální péči při Biskupství brněnském a pražské občanské sdružení Auxilia.

Effeta zahájila svoji činnost v září 1991 s prvními 10 klienty v budově uprázdňených jeslí v Brně-Líšni, na Holzově ulici 7. Zařízení mělo výrazně rodinný charakter s individuálním přístupem ke každému jedinci. Už v následujícím roce 1992 došlo k velkému rozšíření činnosti a počet klientů se zdvojnásobil. V prvních letech se o klienty starala pedagožka Víta Petruš a pan Vladimír Procházka, který zahájil provozování tzv. pracovní terapie. Za dobu existence Effety se vystřídal několik dalších vedoucích. Každý z nich vykazoval kromě odhodlání k práci také originalitu, na kterou se vzpomíná, a co se osvědčilo, se užívá podnes. Časem byli přijati další klienti a vychovatelé, přičemž při příjmu nového zaměstnance byl hlavní důraz kladen na vztah k postiženému. Koncepce vedení Effety upřednostňovala motivaci ke službě nad odborností, kterou, jak se domnívala, se lze naučit dodatečně. Tak se stalo, že mezi prvními přijatými vychovateli byli lidé nejrozličnějších profesí, kteří si své odborné pedagogické vzdělání teprve doplňovali samostudiem. Práce počátečních let byla plná entusiasmů a emocí, které časem nevydržely „tíhu nároků všedního dne“, a tak někteří zpočátku nadšení spolupracovníci se vyčerpali natolik, že museli odejít.

Někteří spolupracovníci se rozjeli nabrat zkušenosti do zahraničí, a to do Německa, Rakouska a Dánska. V té době začala i tradice každoročních pobytů v přírodě, za vydatné pomoci rodičů i dobrovolných pomocníků. I dnes jezdí klienti na ozdravné pobyty, nejčastěji do Daňkovic nebo Českokovic u Blanska.

V roce 1993 byla rekonstruována budova na Holzově ulici. Podkroví bylo využito na zřízení prostoru pro odpočinek klientů, pro kanceláře vedoucího a pro účetní. Obnažené trámové konstrukce krovu dodávají těmto prostorám sympatický osobitý charakter. Tato úprava umožnila zvýšit kapacitu zařízení na stávající stav, tj. 33 klientů. V té době se mimo jiné pod vlivem paní Solvey Nielsonové z Dánska začala Effeta nově specializovat na poskytování služeb dětem s autismem a lze říci, že se tehdy jednalo v naší republice o „průkopnický čin“. Díky dlouholeté praxi a zkušenostem usiluje Effeta v současnosti o získání statutu akreditovaného pracoviště pro jedince s tímto postižením.

Rok 1994 přinesl Effetě osamostatnění, neboť se stala samostatným právním subjektem jako účelové zařízení zřízené brněnským biskupstvím. V roce 1996 byla pak tato právní osoba začleněna do Diecézní charity Brno.

V roce 1996 získala Effeta od městské části Brno-Líšeň další objekt – bývalou mateřskou školu na Strnadově ulici, ve které dnes sídlí dům Denního pobytu. Tři

čtvrtiny panelového objektu byly vyhrazeny Effetě a ve zbývající části je umístěn Denní a přechodný pobyt pro seniory. Nový objekt je určen pro 30 klientů. Ve svých začátcích zde bylo umístěno odloučené pracoviště Speciální školy na Ibsenově a dvě speciální pedagožky vyučovaly děti s postižením. Dnes, kdy původní děti dospěly nebo přešly jinam, slouží toto zařízení poskytování služeb denního pobytu klientům s takovým postižením, které vyžaduje zvýšenou individuální péči.

V budově Pracovní terapie na Holzově ulici jsou klienti s mentálním postižením, které většinou z nich umožňuje provádět různou zájmovou činnost v pracovních dílnách: keramické, dřevařské, košíkářské, v kovodílně a v textilním ateliéru.

V obou budovách je v současnosti 55 klientů, o které se stará 30 zaměstnanců, včetně dobrovolníků a příležitostných praktikantů. Téměř pravidelně přijíždějí i zahraniční stážisté a jejich účast přináší velmi užitečnou výměnu zkušeností.

Vzhledem k tomu, že Effeta je pro většinu klientů jejich druhou rodinou, ve které chtějí zůstat co nejdéle, zvýšil se průměrný věk na 30 i více let a tomu je třeba přizpůsobit i veškerý denní program. Ten probíhá v době od 7 do 16.30 hod. Denní program zpestřuje i společné stolování v jídelně s barovým pultem, která slouží i k jiným společenským příležitostem. Kromě obědů se podává i svačina, na jejíž přípravě se klienti dle svých možností podílejí. Mezi klienty a zaměstnanci vládne přátelská atmosféra s humorem a smyslem pro legraci. Za pěkného počasí je využívána i zahrada, s možností táboráku a jiných zahradních slavností.

Velkou pomocí je svozová služba, vykonávaná dvěma mikrobusem, které podle účelně stanoveného jízdního řádu naježdí denně více než 200 km při svozu a rozvozu některých klientů z nedostupných míst.

Současný vedoucí celé Effety pan Mgr. Vladimír Hejtmánek má řadu podnětů, jak zkvalitnit a zpříjemnit péči o své svěřence, ale je limitován finančními možnostmi. Budovu na Holzově čeká generální oprava včetně přístavby patra nad částí dílen. Do budoucna by rád realizoval pro klienty se specifickými potřebami chráněné bydlení v malých domcích rodinného typu, na které je už zpracován projekt. V současnosti zavádí počítačový systém se speciálním programem pro vyhodnocování účinnosti služeb, který umožní poskytovat člověku s mentálním postižením přesně takovou podporu, jakou potřebuje.

O tom, že Effetě jde o zajištění kvality poskytovaných služeb, svědčí uznání inspekce kvality, které jí letos v březnu na základě řady sledovaných kritérií udělila. Effeta tak upevnila svou dobrou pověst poskytovatele sociálních služeb a navázala na svá předchozí kladná hodnocení, např. od Výboru dobré vůle Nadace Olgy Havlové, nebo později obdržení auditu kvality sociálních služeb aj. Nezbyvá než popřát zaměstnancům i vedení, aby jim vydržel elán.

Práce osobního asistenta v Effetě je pracovníky pojímána jako prestižní záležitost. Jak dlouho je však dokáže uspokojit pozitivní zpětná vazba klientů, když jejich práci nelze náležitě ocenit i finančně?

Podle dostupných informací zpracovala J. Slámová

ze sboru Brno - Židenice

Narozeniny bratra Galluse

V květnu oslavil pětadesáté narozeniny br. Milan Gallus, až do roku 1992 dlouholetý kurátor židenického sboru. Žideničtí, a nejen oni, jsou mu za mnohé zavázáni a jsou jemu i za něho vděční. Narodil se 4. května 1923 v Poštorné v katolické rodině menšího továrníka. Do Brna přišel jako student a zde seznámil se svou budoucí ženou, paní Vlastou Gallusovou, rozenou Novotnou. Ta přišla do Brna za války z Višňové, z miroslavského sboru, do rodiny J. Syptáka, evangelického faráře ve výslužbě, jeho paní k ruce. Zapojila se do dorostu v Blahoslavově domě, který se stal jejím druhým domovem a v němž získala mezi vrstevníky mnoho přátel. Prostřednictvím přítelkyně se seznámila se svým nynějším manželem Milanem Gallusem; začal ji do shromáždění v Blahoslavově domě doprovázet a evangelická církev ho velice oslovila svou prostotou a obsažností, srozumitelně sděleným slovem a společným zpěvem, takže ještě před svatbou v roce 1949 přestoupil k naší církvi. Se vši zaujatostí začal studovat Bibli, přečetl mnoho knih o české reformaci, četl Husa, Komenského a studoval české dějiny vůbec.

Do židenického sboru přešel s rodinou poté, co se jeho rodina přestěhovala do nového sídliště Juliánov; v Židenicích byl brzy zvolen do staršovstva, za několik let se stal místokurátorem a posléze kurátorem. Evangelické církvi zůstal věrný v nejtěžší době normalizace. V hluboké víře spoléhal na Pána Ježíše a činí tak dodnes. Je velkým modlitebníkem a k modlitbám vedl celou rodinu. Pro sbor v Židenicích, hlavně pro jeho faráře, br. Jana Slámu, Vladimíra Kaluse, ale hlavně Vladimíra Douleho, a pro jejich manželky byl velkou oporou. Také kazatelskou stanicí v Blansku si zamiloval a ochotně a rád v čas potřeby dojížděl do Blanska kázat jako laik.

Donedávna stával br. Gallus, i když už nikoli jako kurátor, před nedělními bohoslužbami v chodbě kostela a každého příchozího osobně vítal stiskem ruky. Těsně před začátkem shromáždění se pak spolu s předsedajícím farářem a s presbyterem, který konal službu čtení, modlil za pozhájení pro nadcházející dění. Je nyní nemocen, chceme ale věřit, že se těchto svých aktivit bude zase moci ujmout. A ještě něco k nedělnímu programu Gallusovy rodiny: ani bratr Gallus ani jeho žena nikdy v neděli nenakupovali a nenakupují.

K narozeninám přišli zástupci sboru oslavenci blahopřát a dozvěděli se mnoho ze života manželů Gallusových z vyprávění sestry Vlasy. O tom, co zde se čtenáři Setkávání sdílíme z dávnější minulosti, i leccos o současnosti - o jejich dětech, vnucích a pravnučích, na nichž Pán Bůh Gallusovým hojně požehnal. A Boží požehnání této statečné a věrné dvojici přejeme a vyprošujeme i do příštích dnů a let..

staršovstvo

ze sboru Brno-Husovice

Čtenářský klub - rok první

V září jsme začali ve sboru s originální formou čtenářské svépomoci - každý, kdo se do klubu přihlásí, má za povinnost koupit jednu novinku české beletrie a dát ji do oběhu pro ostatní. Doma knihu smíte mít měsíc, a pak je třeba předat ji dalšímu. Přečtené knihy bodujeme, a tím vzniká zajímavý žebříček.

Přihlásilo se šestnáct rodin. Teoreticky to znamená, že bychom všichni měli za rok přečíst šestnáct novinek české beletrie a mít tak docela slušný přehled o tom, co vychází. Říkám teoreticky, protože se hned v prvním roce ukázala některá úskalí tohoto podniku.

Tak za prvé, ne všichni jednu novinku koupili. Buď je nic nezaujalo a nechtěli ostatní zatěžovat nějakou hloupostí, nebo si nevěděli rady, anebo prostě jen dosud neměli čas jít do knihkupectví a něco koupit. Za druhé, někteří rychle knihu koupili, ale když ji přečetli, nelíbila se jim a do oběhu ji raději nedali.

Dalším úskalím se - podle očekávání - ukázala měsíční lhůta. V některých rodinách se prostě knížka zasekne a zůstane tam třeba tři měsíce, takže se zdaleka nedostane ke všem členům klubu. Zatímco pilní čtenáři mají dnes všechny knihy, které jsou v oběhu, dávno přečtené, jiní přečetli dvě nebo tři. Prostě nám to trochu vázne.

Jiná věc je, že někteří účastníci neradi přečtenou knihu bodují. Těžko se rozhodují a koordinátor akce (ano, správně tušíte, jsem to já) z nich musí body přímo páčit. Ale nakonec z nich vždycky něco vypáčí...

Co tedy ukazuje náš průběžný žebříček? V této chvíli jasně vede román Jana Nováka Děda, který je opravdu výjimečný a nadchl zatím všechny. Na druhém místě je Ludvík Vaculík s Hodinami klavíru a na třetím Havlovo Odcházení, těsně následované Brněnskými povídkami Jiřího Kratochvila, které však zatím četlo méně čtenářů. Některé knihy dostávají bodů pestře, třeba Jméno Milost Rachel Edy Kriseové. Jiné dostaly hned na začátku tak málo, že už se je nechce nikomu číst...

V příštím roce plánujeme klub spíše zeštíhlit a zintenzivnit, aby dobře plnil svůj účel. Doufejme, že nás čeká hodně pěkných čtenářských zážitků. Těšíme se na krásné české romány ze současnosti či nedávné minulosti, snad už autoři pracují...

Štěpán Hájek

ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze jsme hodnotili celou řadu sborových akcí za uplynulé období a se všemi byla vyjádřena spokojenost. Krásný byl koncert Radka Kvapila, líbily se skautské bohoslužby, vydařený byl i výlet nedělní školy včetně bohoslužeb v přírodě. Velkým úspěchem skončila Brněnská muzejní noc, do které jsme se letos poprvé zapojili. Dobré ohlasy byly také na jarní ekumenickou neděli a rozhovor s farářem pravoslavné církve v Brně. Staršovstvo schválilo připravený text o povolání pastoračního pracovníka pro mládež a zadání pro architekta na vybavení sborového sálu. Byly odsouhlaseny křty pro nejbližší období a služby presbyterů o prázdninách. Zaznělo několik kritických připomínek k časopisu Setkávání. Od října se opět plánují kurzy Alfa. Část jednání proběhla v komisích, které pak předložily své návrhy. Stavební komise hodnotila probíhající stavební práce a doporučila dokončit instalaci termoventilů ve 3. patře sborového domu. Finanční komise schválila příspěvky na náklady na cestu do Basileje. Výchovná komise se zabývala plány na sborové vzdělávání po prázdninách. Komise křesťanské služby řeší výměnu ohříváče v kuchyni a koupí nových skříněk do kuchyně. Koncem června se staršovstvo mimořádně sešlo k rozhovoru s konfirmandy. Jiří Gruber

Brno II

Dvě neobvyklé a radostné události předcházely červnové schůzi staršovstva. Na konci května k nám přijeli hosté ze spřáteleného reformovaného společenství v nizozemském Apeldoornu. Sbor se na jejich pobyt u nás dlouho a pečlivě připravoval. Předchozí starosti vyvážila radost z jejich návštěvy, setkání, společných programů a rozhovorů, společných služeb Božích v Blahoslavově domě. Druhou událostí byl víkendový pobyt Nedělní školy na Blažkově, k němuž děti a učitelé pozvali i ostatní přátele a příznivce, takže se Blažkov zaplnil lidmi a dýchal příjemnou, veselou, mladistvou atmosférou. - - Staršovstvo se seznámilo s přehledem sborového hospodaření a s kalendářem prací při chystaném letním malování kostela. - - Naposledy se ve funkci faráře sboru zúčastnil schůze staršovstva bratr Jiří Malý. Poděkovali jsme mu a popřáli, ať ho na novém působišti čekají dobří spolupracovníci. Hodně pozornosti i času bylo zapotřebí věnovat přípravě kandidatury a volby jeho nástupce v našem sboru. Proto jsme i poslední pracovní poradu před začátkem léta uzavírali až za večerního šera.

Jaroslav Vítek

Brno - Židenice

Židenické staršovstvo na své schůzi 11. června jednalo zejména o způsobu ukončení a zaplacení prací na opravách suterénních prostor a z toho vyplývajících brigádách členů sboru na úklid. Dále plánovalo průběh sborového dne v neděli 22. června s pestrým programem pro děti i dospělé a aktivní členové přijali organizační úkoly pro jeho zajištění. Součástí schůze bylo též dodatečné složení slibu dvou členů staršovstva, kteří se nemohli zúčastnit dřívějšího termínu.

Jana Slámová

bude

Kavárnička v červenci a v srpnu

Nastávají prázdniny, naši mladí odjíždějí na dovolenou, často budou od nás vzdáleni stovky kilometrů a my si jen přejeme, aby se v pořádku vrátili. Také naše běžné povinnosti v péči o vnuky - ty malé i ty velké - odpadají. Jsou se skauty na táboře, odjeli na brigády do Anglie či jinam po světě. Možná se cítíme více osamoceni. Ale... je tu naše milá kavárnička, která se otevírá právě pro nás **každou středu v 15 hodin v sále na faře v Opletalově ulici.**

Programy o prázdninách budou volné, bude připraveno kafe a najdeme zde sestry a bratry, se kterými se můžeme podělit o naše bolesti, starosti i radosti. Společně si zazpíváme a pomodlíme se.

Lída Marková

Vystoupení americké varhanistky

Bude se konat dne 20. 7. 2008 v rámci nedělních bohoslužeb v Červeném kostele. Paní Joan DeVeve Dixon je profesorkou hudby, absolventkou teologického semináře a aktivní členkou Presbyterní církve v Marylandu. Sama též komponuje a nahrála již 11 CD s varhanními a klavírními skladbami. Náš kostel navštíví po skončeném turné tzv. Amerického jara, s koncerty v Brně i několika dalších městech, a do budoucna je ochotna uspořádat benefiční koncert. Tentokrát bychom její hru slyšeli v 1. skladbě po kázání a asi v dvacetiminutovém bloku po skončení bohoslužeb. Naplánujte si, prosím, svůj nedělní program tak, abychom její upřímnou nabídku krásné varhanní hudby mohli v klidu a bez časového stresu vyslechnout.

Jana Slámová

oznámení

Nabídka inzerce v Setkávání

V příštím roce bychom chtěli představit časopis Setkávání v trochu jiné podobě. Především bychom rádi tiskli více fotografií a obrázků přímo v textu. Proto chceme přejít na ofsetový tisk místo dosavadního kopírování. Náš časopis se tím mírně prodraží, ale nechtěli bychom příliš zvyšovat cenu. Proto se obracíme na případné sponzory a podnikatele, kteří by měli zájem umístit v našem časopise reklamu na své výrobky a služby. Z výnosu této reklamy bychom pak mohli částečně pokrýt zvýšené náklady na tisk. Kdo by mohl tímto způsobem časopis Setkávání podpořit, napište nám prosím na adresu: brno1@evangnet.cz. Děkujeme. redakční rada

Nabídka hrobového místa

Evangelická rodina z Prahy hledá solidního zájemce, který by převzal jejich léta nevyužívaný hrob na centrálním hřbitově v Brně. Podmínky převodu jsou velmi výhodné, hrob má pěkné umístění - viz fotodokumentace na internetu:

www.janpolak.cz/hrob. Bližší informace u Slámových, nebo tel. 548 535 870.

modlitba

Pane, nauč nás počítat naše dny,
dny, v nichž přijímáme tvé dobré dary,
v nichž slyšíme tvé Slovo,
v nichž prožíváme tvou blízkost,
v nichž žijeme z tvého odpuštění.

Nauč nás počítat naše dny,
dny, které zůstaly nenaplněny,
když jsme šli nevíšimavě kolem lidské nouze,
kdy jsme nebyli dobrým příkladem,
kdy jsme zarmoutili bližní i tebe.

Nauč nás draze si vážit krátké lhůty života,
každou příležitost k pomoci chápat jako snad tu poslední,
každé slovo vážit jako snad to poslední,
každý dopis psát jako snad ten poslední.

Budeme-li, Pane, vážit sami,
nebudeš nás muset jednou vážit ty
a shledat lehkými.

Modlitba M. Heryána z 31.12. otištěná v NKD 1978 k Ž 90,12

Obrázek na obálce je převzat k knihy Čtení z Bible, ilustrace Václav Sokol

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Jiří Malý, Ludmila Marková, Marie Melicharová, Ctirad Novák, Jana Slámová, Dagmar Stejskalová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>